

Карняк Оксана Вадимівна
(*наук. керівник – в. о. завідувача кафедри СКІД Марковець О. В.*)
Національний університет «Львівська політехніка», м. Львів

ОСОБЛИВОСТІ ДОКУМЕНТАЦІЙНОГО ОФОРМЛЕННЯ ДОМАШНІХ ТВАРИН ОРГАНАМИ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

В останні десятиліття у світі утверджується думка, що гуманне поводження з тваринами – один із показників цивілізованості суспільства.

До постійного збільшення кількості безпритульних тварин на вулицях міст призводить популяція безпритульних тварин, неконтрольоване розведення собак та кішок, відсутність системного обліку тварин з боку власників, безвідповідальне ставлення власників домашніх тварин, з вини яких вони стають безпритульними.

Саме тому важливим стає обов'язковий облік усіх домашніх та безпритульних тварин. Державне підприємство «Агентство з ідентифікації і реєстрації тварин» виконує комплекс робіт з реєстрації та ідентифікації тварин – процес з ототожнювання тварини шляхом присвоєння їй унікального ідентифікаційного номера із використанням візуальних, електронних та змішаних засобів ідентифікації залежно від виду тварин з подальшим внесенням ідентифікаційного номера до Єдиного державного реєстру тварин.

Окремі правові питання здійснення ідентифікації та реєстрації тварин у сільському господарстві розглядалися у працях таких учених, як А. Й. Богдан, О. В. Гафурова, В. М. Єрмоленко, Т. О. Коваленко, В. І. Курило, А. Л. Правдюк, А. М. Статівка, В. В. Шовкун та інших. Однак на сучасному етапі з появою нових законодавчих норм, проєктів законів постає потреба сучасного дослідження у сфері ідентифікації та реєстрації саме домашніх тварин та створення відповідних інформаційних ресурсів [5].

Розглянемо основні поняття дослідження (Згідно з проєктом Закону України «Про ідентифікацію та реєстрацію тварин») [1].

Єдиний державний реєстр тварин – електронна база даних про ідентифікованих тварин, їхніх власників, господарства, переміщення, забій (утилізацію), загибель (падіж) таких тварин.

Ідентифікаційні документи – документи встановленого зразка, що видаються на тварину (паспорт тварини).

Ідентифікаційний номер – індивідуальний номер, що присвоюється тварині та не змінюється протягом її життя. Ідентифікаційний номер є унікальним у межах одного виду тварин.

Ідентифікація – процес ототожнення тварини шляхом присвоєння їй ідентифікаційного номера з використанням візуальних, електронних та змішаних засобів залежно від виду тварини з подальшим внесенням ідентифікаційного номера до Єдиного державного реєстру тварин.

Реєстрація – внесення до Єдиного державного реєстру тварин даних про ідентифіковану тварину, її власника, господарство, переміщення, забій (утилізацію), загибель (падіж).

Реєстр тварин – це автоматизована інформаційно-аналітична система збору, накопичення та обробки даних про ідентифікованих тварин, їхнє переміщення, власників / утримувачів, господарства та їхній ветеринарно-санітарний стан тощо, яка забезпечує зберігання інформації про тварин, надання такої інформації та її захист від несанкціонованого доступу.

До Реєстру тварин включається така інформація про власника / утримувача тварини: для суб'єктів господарювання – юридичних осіб [4]:

резидентів – їх найменування, місцезнаходження, адреса, за якою зареєстрована юридична особа, та ідентифікаційний код в Єдиному державному реєстрі підприємств та організацій України (код ЄДРПОУ);

нерезидентів – їх найменування, місцезнаходження та країна, де зареєстрована особа; для негосподарюючих суб'єктів:

громадян України – прізвище, ім'я, по батькові, адреса їхнього постійного місця проживання та ідентифікаційний номер фізичної особи – платника податків та інших обов'язкових платежів;

для іноземців – прізвище, ім'я, по батькові (у разі наявності), адреса їхнього постійного місця проживання за межами України.

До Реєстру тварин заносять таку інформацію про ідентифікованих тварин та групи тварин[4]:

- ідентифікаційний номер тварини чи групи тварин;
- порода чи лінійна належність;
- кличка (у разі наявності);
- стать;
- відомості про походження тварини;
- дані про народження;
- дані про загибель (падіж) – дата встановлення факту загибелі (падежу), причина загибелі (падежу), реєстраційний номер, назва (для фізичних осіб – прізвище, ім'я, по батькові) та адреса господарства, де тварина загинула (пала);
- дані про забій, утилізацію – дата забою, утилізації, реєстраційний номер, назва (для фізичних осіб – прізвище, ім'я, по батькові) та адреса господарства, де тварину було забито чи утилізовано;
- дані документів, які свідчать про ідентифікацію та реєстрацію тварини чи групи тварин у Реєстрі тварин;
- дані про стан здоров'я тварини чи групи тварин тощо.

На сьогодні народними депутатами Верховної Ради України розроблено проект Закону України, який визначає основні положення щодо ідентифікації та реєстрації домашніх тварин – котів, собак та диких тварин, які перебувають у неволі чи у напіввільних умовах, державний облік та контроль за їхнім переміщенням і проведеними ветеринарно-санітарними заходами.

Ідентифікація та реєстрація тварини дасть змогу:

- підтверджувати право володіння;
- спростити пошук власника в разі втрати або крадіжки тварини;
- нівелює можливість підміни при вивезенні тварин за кордон, елітних порід – на виставки;
- у випадках жорстокого поводження з твариною дасть змогу визначити господаря та застосовувати норми щодо адміністративної відповідальності за недбале (жорстоке) поводження з тваринами;
- сприяти забезпеченню епізоотичного благополуччя країни та попередження розповсюдження захворювань спільних для людей та тварин, зокрема сказу.

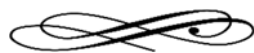
Список використаних джерел

1. Про ідентифікацію та реєстрацію тварин: Закон України від 04 червня 2009 р. *ВВР*. 2009. № 42. С. 635.
2. Про затвердження Положення про Єдиний реєстр тварин: наказ Міністерства аграрної політики та продовольства України від 25 вересня 2012 р. *Офіційний вісник України*. 2012. № 79. С. 597.

3. Офіційний сайт Державного підприємства «Агентство з ідентифікації і реєстрації тварин». URL: <https://www.agro-id.gov.ua/index.php/stats>

4. Гладченко С. М., Касьяненко О. І. Ідентифікація тварин – запорука покращення епізоотичного стану в Україні. *Вісник Сумського національного аграрного університету*. Серія «Ветеринарна медицина». 2014. Вип. 1(34). С. 34–40.

5. Марковець О., Козловська К. Створення консолідованого інформаційного ресурсу оцінювання якості надання адміністративних послуг в органах місцевого самоврядування / *Комп'ютерні науки та інформаційні технології*: Вісник Національного університету «Львівська політехніка» 2013. № 771. С. 160–167.

Ковальчук Ульяна Романівна
(*наук. керівник – в. о. завідувача кафедри СКІД Марковець О. В.*)
Національний університет «Львівська політехніка», м. Львів

ПРОБЛЕМИ АДАПТАЦІЇ СТУДЕНТІВ ПЕРШОГО КУРСУ ДО НАВЧАННЯ У ЗВО

Студентство – новий етап в житті людини, який супроводжується новим середовищем, новими умовами, методами навчання та спілкування. Це сходинка, яка не схожа на шкільні роки. Досить часто перехід до дорослого життя лякає першокурсника і не дає йому повноцінно розвиватися. Отже, важливу роль відіграє адаптація студента до цих умов.

Адаптація – це процес пристосування до нових умов, правил, до оточення. Адаптація є складним та тривалим процесом, який тісно пов'язаний з подоланням проблем, які виникають у першокурсника з початком навчання. Успішна адаптація забезпечує подальший особистісний розвиток студента, його професійних вмінь, соціалізацію в новому оточенні.

Ефективність пристосування першокурсника залежить від багатьох чинників:

- психологічних особливостей;
- особистих якостей студента;
- активності в навчальному процесі;
- вміння самостійної праці;
- пристосованості до певних умов життя;
- впевненості в собі [4].

Адаптацію студентів до навчання вивчали в межах психології, педагогіки та соціології. Соціально-психологічні та психологічні проблеми на першому курсі навчання студента й чинники, що впливають на процес адаптації, у своїх працях розглядають такі вчені, як-от Ю. Бохонкова [3], О. Столярчук [8], Н. Герасімова. Педагогічні аспекти адаптації студентів висвітлено в працях Т. Спіріної, В. Штифурак, В. Сорочинської, Г. Левківської.

Розглядаючи проблему адаптації студентів-першокурсників, науковці виділяють три форми адаптації:

- формальна – пристосування студентів до нового студентського життя та вимог вищої школи (ознайомлення з основними правилами університету, пояснення суті та змісту навчання);